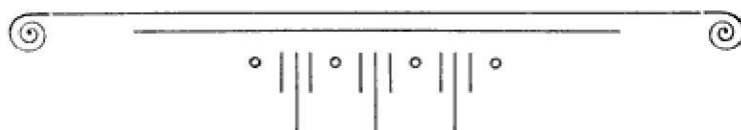

LJUBLJANSKI ZVON

Svetnica.

Ne v veliki, ne v mali pratiki
ni ga tvojega najti imena.
Na nobenem oltarju tvoj kip ne bo stal,
mučenica svetnica Helena!

Saj četudi na grobu tvojem kdaj
bi se čudo celó prigodilo,
kdo naj plača, da hteli bi vpisati te
med svetnic in svetnikov število!

Bila nisi bogata, žalibog,
ne kraljica in ne cesarica;
le par njiv si imela pa kočo kraj njih,
ti Helena soseda, kmetica.

In od jutra do mraka dan na dan
si se trudila kakor čebela;
okrog koč, po polju vrtela si se
pa za svoje skrbela, trpela.

A tvoj mož, požeruh, lenuh vse dni
tam po krčmah okrog se je klatil;
in po noči pijan, razdivjan skozi vas
mimo nas je domov kolovratil.

In ko se je najedel in si počil,
ta zverina objestna in zdrava,
za zahvalo ozmerjal te je, opsoval
ter pretepel te je do krvava . . .

Ti soseda Helena pa molčé
vse trpela si in se solzila . . .
Ah, in leto za letom si novega mu
redovito otroka povila . . .

In tvoj mož, potepuh, lenuh vsak dan
po gostilnah okrog se je klatil,
a po noči kolnoč, govoreč sam s seboj
mimo nas je pijan kolovratil.

In če ni se povrnil kdaj črez noč,
si boječa mu tekla naproti
pa iskala si ga, no, in našla si ga:
v kakem jarku je spaval ob poti.

In ko težko prinesla si ga domov,
nad teboj se zato razjezil je!
In ozmerjal te je in okregal te je
pa za námeček te še nabil je . . .

Dan podoben je dnevu bil tebi, žal!
Blaž, tvoj mož, je čimdalje bolj padal . . .
A pod slamnatoj strehoj ti dece je kup
se množil in čimdalje bolj stradal . . .

No, in prišel je konec, sam sodni dan . . .
To vam bila je noč strahovita!
Vsi vaščani hiteli smo gledat prizor,
ko ležala si tam polubita.

In umirala v koči pusti si
med otroki na trdem ležišču . . .
Ubijalca moža je uklenjenega
ravno straža odgnala k sodišču . . .

In izdihnili si . . . Sosedni vsi
pa smo vedeli, da si svetnica!
Mučeniška ti krona zdaj glavo krasí,
akotudi si samo kmetica . . .

A. Aškerc.

